

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2021, č. j. OAM-68/LE-VL12-VL18-PS-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 7. 2021, č. j. 19 Az 28/2021 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2021, č. j. OAM-68/LE-VL12-VL18-PS-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přičemž dobu zajištění stanovil do 17. 9. 2021.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Uvedl,

že žalovaný se řádně zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. O udělení mezinárodní ochrany přitom požádal až po zajištění za účelem výkonu správního vyhoštění, ačkoliv v dřívějším podání žádosti mu nic nebránilo. Důvodnou neshledal soud ani námitku stran zásahu do soukromého a rodinného života. Manželka i syn žalobce jsou státními občany Ukrajiny a do ČR za ním přicestovali až v době, kdy bylo rozhodnutí o uložení správního vyhoštění pravomocné. Samotné zajištění nadto nepředstavuje úplnou ztrátu možnosti kontaktu s rodinou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž uvádí, že žalovaný nesprávně vyhodnotil zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť pominul jeho vazby na manželku a syna, kteří žijí na území ČR. Tuto skutečnost namítal již v řízení před krajským soudem, který se však s uvedenou otázkou vypořádal nedostatečně a rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný i krajský soud si počínali v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a se závěry vyplývajícími z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150.

[4] Stěžovatel namítá rovněž nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, a to i s ohledem na již zmíněné rodinné vazby na území ČR. Zajištění představuje krajní prostředek, k němuž lze přikročit pouze v případě, že použití mírnějších opatření je vyloučeno. V daném případě nebylo zajištění stěžovatele s ohledem na individuální okolnosti nezbytné.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak napadené rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na správnosti rozsudku krajského soudu, jakož i napadeného rozhodnutí. Je přesvědčený, že postupoval v souladu s právními předpisy i relevantní judikaturou. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „*jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“ V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny

pokračování

rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V nynější věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti neuvedl a ani Nejvyšší správní soud přesah jeho vlastních zájmů neshledal.

[9] Kasační soud předně uvádí, že napadený rozsudek neshledává nepřezkoumatelným (jak uvádí stěžovatel), neboť z jeho obsahu je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při rozhodování věci veden a proč považoval žalobní tvrzení za nedůvodná. Ve zbytku stěžovatel namítal především tolik, že se soud nedostatečně zabýval jím tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života, jakož i možností uložení mírnějších opatření (v zásadě totožných pochybení se měl dopustit i žalovaný). Jedná se tedy o otázky, jimiž se již Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně zabíral.

[10] Problematické posuzování možného zásahu do soukromého a rodinného života v řízení o zajištění podle § 46a zákona o azylu se tento soud věnoval již v mnoha svých rozhodnutích (např. rozsudky ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32, či ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 267/2020 - 27). V rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 Azs 110/2019 - 32, pak zdůraznil, že „byť judikatura Nejvyššího správního soudu za jistých podmínek připouští možnost posuzování zásahu do soukromého a rodinného života i v řízení o zajištění podle zákona o azylu, nevyžaduje, aby takové posouzení bylo vždy explicitně vyjádřeno v každém rozhodnutí o zajištění. Není povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017 - 30, nebo ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 Azs 51/2019 - 28).“ Z judikatury pak rovněž vyplývá, že má-li cizinec v České republice rodinné příslušníky, neznamená to ještě nezbytně, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. V této souvislosti je pak třeba připomenout, že samotné zajištění neznamená úplnou ztrátu kontaktu s rodinnými příslušníky (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2015 - 32, a ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017 - 89).

[11] Bohatá rozhodovací činnost se váže také k problematice mírnějších opatření (zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu). Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích upozorňuje jednak na subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším opatřením, na straně druhé však zdůrazňuje, že správní orgán musí mít na zřeteli, aby nedošlo ke zmaření účelu zajištění (např. rozsudky ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, a ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48).

[12] Z uvedeného je tedy patrné, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádné právní otázky, které by dosud nebyly judikaturou uspokojivě řešeny, či otázky, které by byly v rámci dosavadní rozhodovací praxe řešeny nejednotně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud z relevantní judikatury vycházel a jeho závěry jsou s ní v souladu. Současně kasační soud neshledal (a ostatně ani stěžovatel nic takového netvrdil), že by se soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, protože nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 6. 9. 2021 zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Ladislava Bártu. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 6.200 Kč za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a dále částkou 600 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková částka odměny tedy činí 6.800 Kč (ustanovený zástupce není plátcem DPH).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu